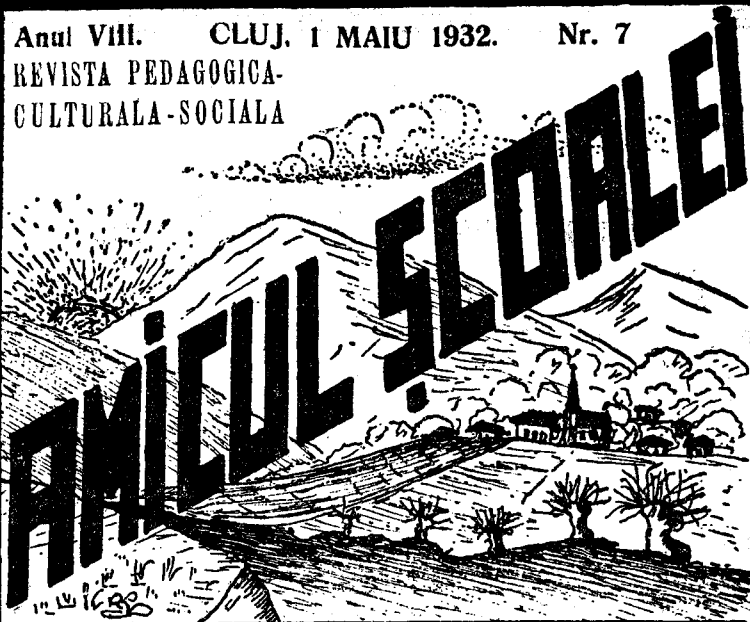

Anul VIII. CLUJ, 1 MAIU 1932. Nr. 7

REVISTA PEDAGOGICA-
CULTURALA - SOCIALA

REDACTOR: MARIAN SASU

CUPRINSUL :

După patimi, vine învierea . . .
SAINT JÉROME : Școala și viața.
GH. RACOTZI : Din răbojul vremii.
N. D. MARIN : Undița sufletelor !...
G. DUMITRAȘ : Criza morală.
OTILIA M. ANCA : Dăscăliței.
SAINT JÉROME : Scene și icoane.
Partea oficială.
Știri.
Poșta Administrației.

*Organ oficial al Revizoratului și Comitetului școlar din jud. Cluj
Apare de două ori pe lună*

ABONAMENTUL : 150 Lei pe un an pentru membrii corpului didactic, iar pentru comitetele școlare și particulari 180 Lei —
Redacția și Administrația : Revizoratul școlar județan CLUJ

După patimi, vine învierea...

Soartea noastră a învățătorilor, ori din care punct de vedere am privi-o, este astăzi cât se poate de grea și de tristă. Aceasta o constatăm dureros cu toții, zi de zi, ori încotro s'ar îndrepta pașii noștri.

În prima linie noi învățătorii români trebuie așa zicând să ne răsboim zilnic cu masele, încă destul de înapoiate ale poporului nostru, care numai după multe lupte și opintiri de ale noastre se lasă convinse și câștigate pentru cauza școalei noastre primare, în serviciul căreia ne-am înrolat de bună voie cu toții.

Câte asalturi și lupte continue nu trebuie apoi să dăm și cu cealaltă pătură cultă a poporului nostru, care și astăzi ne privește așa de peste umăr și numai cu mare greutate ne cedează locul ce ni se cuvine în societatea omenească.

Ce să mai spun acum de celelalte mizerii recente, ca anularea multor drepturi învățătoresci, făurirea unor legi dăunătoare intereselor învățătorilor, salarii mizerabile și multele nedreptăți comise cu achitarea acestor salarii, etc., etc.

Da, avem motive puternice ca să strigăm tare pentruca să ne audă țara întreagă, că noi învățătorii, făuritorii sufletelor cetățenilor, suntem persecutați și desconsiderați astăzi pe toată linia, de către toți și toate, ca și când noi am fi cauza prăpădului mare, care s'a abătut peste această nenorocită Țară Românească.

Cu toate acestea, zic, că avem să ne luptăm zilnic cu atâtea lipsuri și greutăți, totuși nu trebuie să ne pierdem nădejdea în triumful cauzei noastre sfinte. Aceasta cauză va triumfa mai tute de cum ne-am așteptat.

Trebuie însă să fim înainte de toate solidari cu toții. Să avem încredere deplină în oamenii și conducătorii noștri, cari au dovedit, că au luptat în toate împrejurările pentru apărarea drepturilor și revindicarea doleanțelor noastre învățătoresci.

Să ne sprijinim și ajutăm reciproc unii pe alții, în toate împrejurările vieții noastre. Să muncim cu sârguință în școală și afară de școală, fiind în același timp adevărate modele de purtare morală exemplară înaintea elevilor noștri și a populațiunii din comună.

Să fim înarmați cu credința cea nestrămutată în Marele nostru Premergător, Domnul Iisus Christos, care a suferit nespuse de mult în viața-l sfântă; a pățimit chiar și moarte, dar a treia zi a înviat glorios din morți. . .

Am suferit și noi învățătorii români și vom mai suferi încă fiindcă cariera asta de învățător, la noi Români, în toate vremurile a fost cât se poate de spinoasă. Să fim însă cu toții încredințați pe deplin, că totuși, după pătimirile aceste ale noastre, va veni odată și ziua aceea a isbânzii finale, când ne vom putea bucura de roadele câștigate prin luptele și suferințele noastre multe,

Școala și viața

Așa cum se prezintă până acum, revista Asociației noastre nu constituie deloc un progres față de trecut, ci dimpotrivă. Nu mică mi-a fost deci uimirea când, cu apariția primului număr, cetiam într'o cronică din „Boabe de grâu“ (a dlui Emanoil Bucuța) că „Școala și viața“ amintește întrucâtva răposata revistă „Lamura“.

Afirmația dlui Bucuța mă duce vrând-nevrând la o comparație între cele două publicațiuni — „Lamura“ și „Școala și viața“ — pe care o fac fără teamă de înțeleapta vorbă a francezului: „comparaison n'est pas raison“.

„Lamura“ în anii săi de glorie (1922—23—24) când se intitula modest *revistă de cultură generală*“, prin colaborarea personalităților culturale din toate unghiurile României mari¹⁾, răspundea fără 'ndoială pretențiunilor noastre, ducând în căminul uitatului învățător sătesc câte o bucată literară aleasă, inedită, alături de una de pedagogie sau critică socială; un îndemn la

1) I. Simionescu, I. Agârbiceanu, A. Cotruș, Cesar Petrescu, N. Iorga, Nichifor Crainic, Lucian Blaga, Gh. D. Mugur, V. Voiculescu, Al. Busuioceanu, Ion Nisipeanu, Isabela Sadoveanu, Ap. Culea, Lascarov-Moldovanu, etc.

spinoasa muncă în ogorul culturii poporului, o informație asupra mișcării culturale sau pedagogice din țară și străinătate, o evocare din trecutul neamului și a școlii românești, un crâmpciu de psihologie populară, — alături de articolul de pedagogie școlară internă destinat pregătirii dascălului de azi și de mâine.

Ori ce ne-a servit „Școala și viața“ în cei doi ani de apariție? În afară de unele îmbucurătoare excepții ¹⁾, numai articole de cultură profesională. Plus discursurile rostite la Cameră de către dl D. T. Țoni. Această unilateralitate este dăunătoare, după cum vom vedea atât cititorilor cât și revistei însăși. Învățătorul nu este numai un debitant de noutăți pedagogice cum vor unii să-l creadă; este mai întâi de toate un om cu nevoi și gusturi ca toți ceilalți oameni.

Iar tribuna unei importante asociații, cum e a noastră, trebuie să se adreseze, prin conținutul ei, nu numai învățătorimii, ci întregului public cărturar dela noi, față de care avem datoria de a-l câștiga pentru marea cauză a școlii populare românești.

Zadarnic tot sbuciumul nostru pentru ridicarea acestui așezământ național, dacă nu vom obține colaborarea atât de necesară între școală, societate și familie.

Am văzut cum, atunci când „Lamura“ a deviat dela programul său inițial intitulându-se *revistă de îndrumări pedagogice* — cum pare a fi „Școala și viața“ — soarta ei a fost pecetluită; mult n'a mai putut-o duce. Pentru ce? Pentru că e foarte natural ca un învățător cu minime posibilități de plată, (care nu prea poate abona multe) să prefere orice publicațiune înaintea unela cu sterpe *îndrumări*, chiar când acele îndrumări sunt pedagogice.

*

De parte deci, de ceace ar trebui să fie o revistă dela centru a învățătorilor din România, „Școala și viața“ nu numai că nu aduce aminte de „Lamura“ (am evitat aci comparația din punctul de vedere al esteticei tiparului), dar nu vedem prin nimic justificat rostul acestei reviste de mare tiraj, câtă vreme nu ține să se deosebească prin nimic de revistele pedagogice existente ²⁾.

1) Câteva articole semnate de d. d. Jean Bart, I. Simionescu, Const. Kirîțescu, S. Mehedintzi, Isabela Sadoveanu, etc.

2) Rev. Învățătorimii române, Rev. gen. a Inv., Școala și familia de mâine, Pentru inima copiilor, Revista școlii, etc.

Conducerea revistei Asociației noastre ar trebui să binevolască a trage toate învățămintele dintr'o comparație ca cea mai de sus. Iată în rezumat aceste învățăminte :

1. Revista noastră să aibă un sumar cât mai variat cu putință, prin care să devie accesibilă oricărui educator, oricărui părinte, oricărui misionar cultural, oricărui prieten al noii educații, oricărui tânăr intelectual român. Deviza : colaborare între școală și familie, școală și societate ; legătură între școală și viață.

2. Să fie o revistă care informează : asupra mișcărilor pedagogice, culturale, literare, artistice din țară și străinătate, cu cronici despre congrese, conferințe, expoziții, cinema, radio, biblioteci, cercuri culturale, bibliografie, etc.

3. Revista să susțină cu foc și sabie cele mai arzătoare dintre revendicările noastre, fiind glasul cel mai autorizat al nostru. Vor avea atunci revistele regionale posibilitatea de-a evita astfel de chestiuni pentru a aborda cele de cultură profesională, mai mult, — și ar fi bine aceasta, din cauză că glasul lor nu prea ajunge de parte.

O asemenea revistă care ar avea drept titlu „Școala și viața“, ar năruie indiferența sau antagonismul ce există între Școala și Viața românească.

Și ar putea-o face cu atât mai mult, cu cât ne vine de acolo din inima țării, unde se pot avea toate posibilitățile de realizare, putându-se apela cu ușurință la binevoitorul concurs al tuturor oamenilor mari ai noștri.

Supunem aceste observațiuni bunăvoinței colegilor noștri, în dorința de-a contribui cu ceva la organizarea revistei noastre dela centru, pentru a nu mai ține degeaba umbră pământului.

Saintt Jérôme.

Din răbojul vremii

— Școală facultativă —

E știut că azi frecventarea școlii noastre primare dela sate, a devenit aproape facultativă, cu toate repercursiunile obligativității impuse de legile în vigoare. Și aceasta la aparență ar părea a fi un mare progres în domeniul școlar, căci presupune o înaltă concepție la poporul nostru, despre școală când frecventarea ei, a rămas la latitudinea elevului și a părintelui său.

Această înțelegere a ei, ar duce implicit la desființarea obligativității care este o tristă reminiscență a trecutului într-o țară civilizată. România însă poate fi socotită o țară originală, cu excepțiuni în direcția aceasta unde se odihnesc la aceeași masă minciuna cu adevărul și unde se văd contraste de felul aceleia, că o școală poate să fie și obligatorie și în același timp și facultativă — ca și cum în același teacă ar încapa două săbii. Ciudățeni și lacune de felul acesta, nu e de mirare că întâlnim în învățământul primar, știind că ele sunt o stare patologică de eficiență generală în instituțiunile noastre de stat, cu nimic stabil și veșnic schimbătoare.

Ne este dat a auzi adeseori aprecieri de felul acesta în cercurile dascălimii: „școala poporului“, „apostolat“, „ridicarea țaranului“, „scăderea procentului de analfabeți“ care sună e drept, frumos la ureche. Dar în ce constă ridicarea țaranului când situațiunea lui morală și materială nu s'a îmbunătățit cu nimic? Dar unde este măcar speranța pentru viitor, că această situațiune se va îndrepta, când școala noastră a rămas la aceleași mijloace sărăcăcioase de odinioară, și importanța ei, stă în coada tuturor preocupărilor românului începând cu cei de sus — guvernantul — și sfârșind cu cei de jos — țărâtimea. Guvernul nu găsește fonduri din bugetul statului ca să plătească pe învățători și vrea să-i arunce în cărca comunelor, iar când încercarea a eșuat lovindu-se de rezistența bravii învățătorimi, și de protestele opiniei publice, caută o retragere rezervându și dreptul „sicanei“ de a ne plăti măcar din Paști în Crăciun. Pe de altă parte, comunele nu găsesc bani ca să provadă școalele cu toate cele necesare. Țăranul jăcmănit și redus la completă mizerie, caută să și înghită durerea privind cu neîncredere chiar și pe cei mai apropiați de el slujbași ai statului: învățătorul și preotul.

Iată cum, involuntar fie de politiciani, fie de guvernanți, prin greșeli de toată ziua făcute față de această țărâtime altădată sănătoasă, s'a ajuns a o strică și a-i sădi în suflet germeul neîncrederii și ca o urmare, o apreciere laxă a tuturor lucrurilor cu compromisul de felul acesta: Școala facultativă, într'o țară cu obligativitate, datorită interpretării prea extinse a legilor și respectului pentru ele, fapt care fatal duce la anarhie. Și cum am putea-o numi altfel, când legea deși nu se respectă, nu i-o poți impune căci ar însemna să atentezi la însăși existența lui forțându-l să-și dea copilul la școală, când el n'are ce mânca! Ce

puțin valorează în acesta libertatea individuală, când suntem subordonați sclaviei economice, devenind în acelaș timp și stăpâni și slugi! Cine ar putea să spună câți dintre copiii satelor noastre rămân fără instrucțiunea elementară din cauza lipsei de: cărți îmbrăcăminte și de cele mai adeseori, hrană. Ce cetățeni vor fi aceștia? Se va vedea la alegeri!

Incolo, pământ fertil berechet, bogății naturale; dar nici o valori care și nici o sforțare măcar de a eși din impasul mizeriei și a ignoranței generale.

Și noi, noi vrem să mergem alături cu apusul — cum spunea Dl Vladimir Ghidionescu într'o revistă streină ¹⁾ — Când suntem înapoi la lor cu 100 de ani.

Mai trebuie oare amintit de un Fichte care acum un secol a ridicat poporul german din letargia în care se găsea prin „Conferențele“ sale, sau de un Pestalozzi, care în acelaș timp făcea aceeași operă în Elveția — când la noi se visează „selecțiunea claselor după gradul de coeficiență a inteligenței copilului“ ²⁾ — în timp ce noi murim de foame!

Feurdeni.

Gh. Racotzi

Undița sufletelor!...

S'ar părea — după titlu — că e un articol literar; mai la vale însă, voi arăta că e vorba de serbările școlare, despre a căror importanță s'a vorbit și se mai vorbește încă, în cele 100 și mai bine de reviste dăscălești! Mă feresc deci de a mai arăta, celor ce au arătat alții în nenumărate rânduri, Vreau însă, ca să arăt o situație reală, în care împrejurările m'au făcut, să mi-aduc aminte de astfel de „serbări“.

În comuna, unde actualmente îmi îndeplinesc apostolatul, s'au perindat dela „unire“ încoace peste 7—8 învățători. Se zice învățători, pentru că așa îi numiau sătenii și chiar superiorii îi considerau astfel, în lipsa alților elemente. Adevărul era însă, că aproape nici unul n'avea diploma de capacitate, așa că erau la discreția tuturor!

Un aici, altul într'altă parte, o lună cine știe unde, una pe

1) Revista internațională de pedagogie, Colonia.

2) Revista Școala și viața, an II. Dec. 1931, pag. 453.

sălile Revizoratului sau Inspectoratului școlar, pentru că apoi iar să mai poarte titlul de învățător, pentru nu știu cât timp. Acești semicolegi își făceau așa cum puteau și mai cu seamă cum credeau, datorită față de școală. Asta era însă un lucru ce pe săteni nu-i prea interesa, iar șefii n'aveau timp să l constate. Lucrul grav era altul: „salariu mic, cheltuieli mari“!

Nu puteau deci să și echilibreze bugetul, celace făcea să rămână mereu datori pe la x și y. Când vedea sărmanul că nici când n'are să mai poată plăti de unde a luat, își făcea bagajul și... te păzește! Venia altul, făcea asijderea!

Ș'acum o mică digresiune. Poate mulți colegi vor zice: „ce te interesează pe Dta de purtarea altora“?

În loc de răspuns, povestesc mai departe. Când m'am prezentat în sat, n'am putut să primesc mâncare și dormit, decât plătind cu 1 lună înainte; apoi, oamenii mi-arătau aceiaș neîncredere, ca și înaintașilor mei.

Fiindcă din primele informații, am constatat ce ideie au acești sateni față de dascăli, am căutat să le dovedesc contrariu. Astfel în prima Duminecă, după terminarea slujbei religioase, le țin un „cuvânt“, în care le arăt că școala are din nou dascăl, că și ceilalți și-au făcut datoria așa cum a putut, dar n'au fost stabili, etc. Credeam că i-am câștigat numai prin acele câteva vorbe. Credeam c'am aruncat undița și că toți au să se acățe de ea! Mă 'nșelasem însă; sătenii arătau aceiaș indiferență față de școală și ce era mai grav, față de slujitorul ei — învățătorul.

Mă gândeam, prin ce mijloace i ași putea cuceri?

Să le mai vorbesc, să i dojenesc, să le arăt și eu aceiaș indiferență, sau ce să le fac? Mi aduc însă aminte de serbările școlare, prin cari mulți colegi au ajuns la minuni.

În mai puțin de două săptămâni, am pregătit cu copiii o serbare școlară. În dimineața unei Dumineci, le-am adus la cunoștință aceaș noutate pentru ei, iar în după amiaza aceleași Dumineci, am dat serbarea.

Sătenii în număr destul de mare veniseră, nu atât să asculte, cât să vadă ce-a face și dascălul „ăsta“!

S'au înșelat însă; când să plece, nu știau cum să-mi mulțumească...

Peste o lună, iarăși am mai dat o serbare, cu acelaș succes. Vedeam că oamenii nu numai că nu mă ocoleau, ci chiar căutau

să mi între în voie! Astfel, prin lucruri ușoare pentru mine, am putut să câștig ceiace se câștiga foarte greu.

Le-am câștigat sufletele! Iar undița pentru pescuit mi a fost „serbarea școlară“, căreia încă nu i se dă adevărata importanță!...

Budești—Cluj.

Nicolae D. Marin, inv. dir.

DĂSCĂLIȚEI

*Floare gingașe și tristă, răsărită 'ntr'o pustie,
Cu petalele plecate cu parfum de iasomie.
Ești tu dulce Dăscăliță, tu, copil al suferinții.
Tristă, resemnată, blândă, treci cărările vieții.*

*Rătăcită în vârtoarea lumii rea și nemiloase,
Tu, ai inima strivită, iar în ochi priviri fricoase.
Cin' te mângăie pe tine? când în nopți târzii de iarnă,
Tu, stai, singură și plânsă, cu obrazii uzi în palmă.*

*Luna-i sus, când depe chipu-ți s'andurat să-ți fure somnul,
Roua lacrimilor tale și din sufletul tău dorul.
Dormi cu mâinile pe peptu-ți ca în semn de rugăciune,
Cine te 'nțelege oare, inger blând în astă lume?*

Brășor.

Otilia M. Anca.

Criza morală

În toate părțile se trimbiță: „criza morală“ și nici nu vom încerca să demonstrăm existența ei, care stă ca un stigmat neîndurător pe frământările epocii moderne; evidența faptului ne scutește să perorăm pe ruinele edificiului moral al vremii.

Odată cu apariția concepției pozitivistice a lui Auguste Comte — care s'a manifestat în toate domeniile științelor exacte — s'au clarificat o mulțime de chestiuni din aspectele vieții în genere, ierarhizându-se într'o ordine cauzală. Din acest punct de vedere, nimeni nu ar putea tăgădui imboldul pe care l'a dat știința exactă, procesului de transformare materială progresivă a

mediului social. Pozitivismul în genere n'a lămurit însă o mulțime din cultele adumbrite ale existenței" și mai ales acțiunea paralelă a educației pentru a păstra tensiunea spiritului uman ca să facă posibile avânturile idealiste.

Materialismul, care nu este altceva decât pozitivismul științific, a prăbușit din temelie toată etica altruistă a creștinismului, făcând a se pierde încrederea în idealul moral și întărind egoismul personal.

Toate moravurile și credințele, imprimare de creștinism, au fost călcate de pozitivism în formularea postulatelor sale.

Omul a fost prăvălit în neantul descurajării; căci ce este el?

„Un punct de țărână, punctat de scânteia spiritului în negura cosmogoniei, proiectată de cercetările astronomiei, în cadrul adevărurilor confirmată de repetata verificare“.

Increderea în învățătura celui îndumnezat prin spirit, ipsește.

Neîncrederea în datini, obiceiuri și moravuri se strecoară încetul cu încetul.

Sectele se imuțesc pe zi ce trece. Oamenii se adună în jurul învățăturilor unor profeți de răspântie.

Imoralitățile cresc...

Increderea păturii țărănești în intelectuali și în special în conducători descrește, dacă mai este ce.

Descreșterea încrederii ia avânt mai mare în ajunul alegerilor electorale când „domnii cu politica“ năpustesc prin sate, promițând locuitorilor „marea cu sarea“ numai să aplice sigilul pe semnul lor, când țara le cere părerea. Pescuindu-le votul și ajunși mari, uită de promisiunile date, iar a doua oară când cer votul săteanului, sunt alungați cu pietrii sau ciomege, cum li s'a întâmplat unora în recente alegeri.

La un moment dat unde vom ajunge? La o generație doborâtă fizicește și strivită moralmente.

Înainte de aceasta trebuie să căutăm un îndreptător.

Unde este?

Să depănăm firul evoluției pentru a ajunge la vechile „tiparnițe primitive“ pentru a pune noi temelii organizării sociale?

Nu. Ar fi o absurditate.

O astfel de stare nu se poate îndrepta decât prin educație. Educația trebuie să dea spiritului noi avânturi; către noi ideale morale. Sufletele să se întoarcă la religia creștină.

Realizarea acestor lucruri cade în sarcina școlii și a bisericii. Învățătorul și preotul trebuie să fie acei pionieri care să formeze și să îndrume generațiile către noi ideale cu caracter moral. Datunile și obiceiurile să-și reia cursul de mai înainte.

Preoții de pe amvon și în întreaga activitate lor pastorală - în vorbă și faptă - să fie buni propovăduitori ai învățăturilor lui Isus Cristos. Să nu mai aibă loc expresia : „fă ce zice popa și nu ce face“.

În fața inverșunatelor discuții asupra celor două lumi, religia să-și spună cuvântul.

Învățătorul a cărui frumoasă menire este ridicarea neamului prin culturalizarea maselor, să reziste ca o stâncă tuturor încercărilor la care este supus. În toată activitatea lui să predominie idealul moral. Vorba lui să fie demnă de urmat și fapta demnă de imitat. În clasă să nu fie trivial, părtinitor și să nu persecute. De laudă și de mustrare să se servească la timp și să nu facă abuz. La adulți să caute a intra în sufletul lor prin diferite asociații și reuniuni, arătându-le pe aceasta cale binele, adevărul și dreptatea.

Să nu uite că în opera de îndreptare a moravurilor sociale el este chemat să puie piatra fundamentală. Cum va forma el tinerele vlăstare, așa va fi generația de mâine ; Inspirându-le forța morală, aceasta energie psihică care astăzi lipsește, îi va face să execute lucruri sau acte care sunt uitate. Forța morală se poate asemăna cu un curent electric, care trecând printr'o sârmă de aramă o transformă cu desăvârșire, devenind incandescentă și ne dă lumina, atât de necesară vieții noastre.

Prin forța morală se vor îndrepta moravurile sociale.

Satu-Mare, 1932.

G. Dumitraș.

Scene și icoane

La ședința intimă a unui cerc cultural.

Se predă lecția practică „dilatarea corpurilor“ de către bătrânul dascăl din localitate.

Drace ! Subiectul s'a anunțat, a intrat chiar în predare și nu văd nici urmă de material intuitiv. Auzi... Ci-că dacă încălzim acum globul vedem că nu mai trece prin inel !

— Nu e de mirare, îmi șoptește prietenul Popescu, sunt foarte multe școli sărace pe aci, cari n'au nici de unele nici de altele. Chiar și eu trebuie să mă împrumut dela școalele din vecini, de câte ori vreau să fac o lecție ca lumea.

— Bine, răspund eu, dar de ce și-a ales tocmai lecția asta, la un așa prilej? Ca să ne arate că se poate preda și fără material?

Lecția ieși totuși impecabilă din punctul de vedere al treptelor formale. De altminteri copiii o cam știau de rost după carte, că de abia îi mai opria când se puneau pe răspuns.

După terminarea farsei suntem invitați la locuința maestrului — în corpul școlii — unde, într'o atmosferă intimă, printre ciocniri de pahare, vom continua: critica și conferința.

Aci ce-mi văzură ochii? Maestrul, — că mai bine nu l-oi zice — deschise dulapul școlii, care face și el parte din mobilierul camerei, spre a căuta ceva. Asta nu e cine știe ce afacere dar în dulap se putea vedea tot felul de aparate fizice. Nici globul cu inelul nu lipsea. Nici chiar balonul de sticlă și vasele comunicante. Ba încă niște izolatoare de sticlă căscau plictisite și prăfuite de-asupra dulapului.

Asta nu e o neglijență, ci doar culmea inconștinței, cuget eu. Și cotesc pe amicul Popescu.

— Așa dar iei cuvântul la critică, îmi zise el.

— Eu nu; ia-l tu, că vol „regățenii“ sunteți mai îndrăzneți... și apoi eu te țin mai parlamentar decât toți. . .

— Asupra lecției. . . să auzim păreri, deschise președintele vorba după primul pahărel de șnaps. Are cineva ceva de observat?

— Are Popescu, îl dau eu — și după mine și alții. Să auzim pe Popescu!

Popescu: Da Domnilor, ce să mai discut eu succesul sau insuccesul lecției, când văd acilea în dulap tot felul de aparate de fizică, cari n'au binevoit să ia parte la lecție. Le deplâng soarta, căci dacă domnia-sa, domnul propunător, nu și-a dat nici măcar acum osteneala d'a le utiliza, ne putem închipui ce tratament au avut și au de când sunt închise acolo. De scuze sau altceva nici că încape vorbă; domnul coleg ar deveni ridicol când le-ar găsi. . .

— Oho, Domnișorilor! — Se scoală indignat și înfuriat propunătorul. Că nu cumva îți mai poți și scuze vol, niște mucosi, dela un dascăl bătrân pe care îndrăznești să-l scolărești publice în

felul ăsta! Da ce, așa mare crimă am făcut eu? N'au știut copiii destul de bine?...

Se înțelege însă că nu-l aprobă nimeni și se iscă un scandal în toată regula. Până și președintele, cu care era prieten—de bererie— îl admonestă.

Am înțeles atunci, odată pentru totdeauna, că migăloasa noastră îndeletnicire nu e atât chestia de savantlâc, cât *o chestie de conștiință*.
Saint Jérôme.

PARTEA OFICIALA

Toate ordinile și circularele, ce se vor publica în partea aceasta a revistei, vor trebui să fie imediat înregistrate și executate conștientios de către cei vizați.

SUBREVIZORATUL ȘCOLAR AL JUDEȚULUI CLUJ

BC Către toate școlile primare de stat din județ.

Nr. 1481—1932.

OBIECT: „Serbarea zilei școlii”.

Punem și noi în vedere tuturor școlilor noastre primare rurale, ca să dea tot concursul cuvenit pentruca „ziua școlii” din 15 Maiu a. c. să se serbeze cu solemnitatea cuvenită, stăruind în același timp ca să se facă o întinsă propagandă printre săteni, îndemnându-i să dea 2—3 Lei pentru școală. *Acum învățătorimea noastră are prilej ca să dovedească autorităților ei școlare ce poate să presteze. Activitatea, ce o va desfășura fiecare învățător cu acest prilej, se va nota în statul său personal și se va ține cont de ea la înaintări. Chestiunea deci e tocmai de actualitate.*

Nr. 1343—1932.

OBIECT: *Nu se mai țin cursuri de vară cu inv. supl.*

Vă facem cunoscut că, în urma dispozițiilor ce s'au luat de către Minister, nu se mai țin cursuri de vară cu învățătorii suplinitori.

Nr. 1377—1932.

OBIECT : *Inscrierea elevilor minoritari în școlile statului.*

Onor. Minister cu ord. Nr. 45096—1932 a dispus ca, să nu se facă nici o constrângere la înscrierea elevilor minoritari, în școlile statului; părinții sunt liberi să-și înscrie copiii în școli, conform legii.

Nr. 1358—1932.

Dr. Nicolae Iacobi, profesor la școala de horticultură din București, a alcătuit și scos de sub tipar un volum intitulat: „Flori anuale și bisanuale“. Această carte poate fi de folos învățătorilor cari se ocupă cu răspânditul culturii florilor, mai ales că conține cultura plantelor celor mai ușor de înmulțit și crescut și conține multe sfaturi îndrumătoare pentru împodobirea locului din jurul școalei, care ar putea fi dat ca exemplu celorlalți săteni.

În conformitate cu ord. Nr. 39824—1932 al Ministerului, recomandăm acest volum ca să se procure pentru bibliotecile școlare.

Către școlile primare de stat și confesionale din județ.

Nr. 1482—1932.

OBIECT : *Tabloul elevilor pentru examenul de absolvire.*

Pentru a putea face din vreme repartizarea elevilor, cari trebuie să se prezinte la examenul de absolvire din acest an școlar cerem ca să ni-se înainteze până în 15 I. c. tabloul nominal al acestor elevi.

Revizor, M. Sasa

COMITETUL ȘCOLAR AL JUDEȚULUI CLUJ

Către comitetele școlare rurale din județ

Nr. 405—1932

OBIECT : „Ziua școalei“.

Atragem din nou atențiunea serioasă a Dilor președinți și secretari ai comitetelor noastre școlare rurale asupra *serbării zilei școalei*, care va avea loc a treia Duminică din I. c., adică în ziua de 15 Mai a. c. La serbarea acestei însemnate zile veți

proceda întru toate dispozițiilor noastre din anul trecut, pe cari le-am publicat în Nr. 5-1931 al „Amicului Școlii”. Președinții conștienți și secretarii harnici, secondați de ceilalți învățători însuflețiți ai școlilor noastre, au realizat și în anul trecut, în multe locuri, frumoase rezultate. S'a dovedit și cu prilejul din anul trecut, cece am spus și vom spune noi încontinuu, că astfel de lucruri atârnă mult numai dela hărnicia și destoinicia membrilor comitetului școlar și a învățătorilor școlii.

Așteptăm deci ca să se muncească tot cu aceeași stăruință și sârguință recerută de către toți și toate, pentru ca rezultatele să fie și mai mari și mai frumoase, ca în anul trecut.

Să se arete plastic poporului însemnătatea cea mare a școlii, fără de care astăzi nu mai poate trăi și pentru care școală trebuie să se aducă jertfe însemnate din partea tuturor. Accentuăm din nou, ca să nu se mai invoace mizeria de astăzi a populației. Da, sunt foarte grele zilele de astăzi și multe sunt lipsele și nevoile sătenilor noștri. Știm însă, că pe lângă toate aceste lipse și mizerii, *câte parale nu se duc pe gălă degeaba, pe fum de tutun care nu slujește la nimic; pe băutură, pe fudule și multe alte cheltuieli jără rost.*

Rapoartele despre serbare, dimpreună cu sumele încasate, ni-se vor trimite cel mult până la 31 Maiu a. c.

Președinte:

N. Vaslu.

Secretar:

M. Sasu.

Ș T I R I

* *Dorim tuturor colaboratorilor și abonaților noștri ca sărbătoarea învierii Domnului să le dea îndemn și curagiu în lupta grea a zilelor de astăzi.*

* După multe intervenții, abia s'a putut obține 1/2 salariu pe o lună pentru învățătorii rurali din acest județ.

* Dlul Const. I. Mateescu dela școala primară No. 1 Cluj i s'a acordat titlul de „învățător superior”, ca fiind licențiat în litere și filosofie.

* Ioan Apahidean, fost învățător în Boju, a trecut în luna Aprilie la cele eterne, suferind de mai mulți ani de tuberculoză. **Odihnească în pace!**

* Prin înaltul Decret Regal No. 949 din 26 Martie a. c. s'a aprobat, ca școala primară de stat din comuna Copru, județul nostru, să poarte pe viitor numele de Școala primară de stat „Regele Carol al II-lea”.

* Apelul lansat de d. Rev. M. Sasu, către învățătorimea noastră, pentru organizarea unui cor mixt, a avut un frumos rezultat răspunzând la el peste 60 învățători și învățătoare. Repetițiile au și început sub conducerea dibace a dlui Oct. Pop, directorul școlii No. 7- Cluj.

* Cetim în ziare, că și învățătorilor ajutori li s'au încuviințat a face în acest an examen de capacitate.

* Azi 26 Aprille a. c. are loc adunarea învățătorilor din acest județ. În numărul viitor vom da amănunte.

* Neachitarea salarelor produce mari îngrijorări în sânul învățătorimii din acest județ, care a început a se agita deabinelea. Cei chemați ar trebui să facă tot ce se poate pentru soluționarea grabnică a problemei salarelor învățătoarești, căci așa nu mai poate merge.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

Comitetele școlare sunt stăruitor rugate, ca să ne achite abonamentele curente și restante. Dacă nu se pot achita în întregime aceste abonamente, rugăm a ni-se trimite și o parte din ele, fie aceasta ori cât de mică.

A apărut fascicola I din vasta și interesanta lucrare a dlui Revizor M. SASU :

Învățământul Primar din jud. Alba
1919 — 1930

Prețul 25 Lei.